

JULJAN TUWIM VERSEI.

Juljan Tuwim egyike a legkiválóbb mai lengyel költőknek, akinek neve francia, német, cseh és bolgár fordítások révén már külföldön is ismeretes. Lírája finom és mély, érdekes arra, hogy a magyar olvasóközönség is megismerje. Alábbi versei a «Hetedik Ősz» című kötetéből valók. A kötet teljes egészében megjelenik magyarul Bardócz Árpád fordításában.

EGY NÉV.

*Egy leánynév hullt szívemre régen:
tisztább volt a fehér gyöngyvirágnál,
melyet reggel ragyogó kert mélyén
liliomkéz ápol rejtekében.*

*Hogyha felvillant e név a számon,
megzizzent a lombzat felettem
s az orgonák is versengni kezdtek,
hogy illatjuk mind ajkamra szálljon.*

*És mikor a fák árnyéka lágyan
messzenyúlt az esti szürkületben,
a fecskék e lánynevet csipogták
s e név zümmögött az éjszakában.*

*... Párák szállnak fent az égre, szemben
szétfoszlik egy fényes, messzi felhő —
Fájdalmasan kérdezem magamtól:
hová tűnt e név az életemben?*

SORS.

*Sorsom el van döntve régen:
engem is fogsz majd szeretni,
csókolgatni, dédelgetni,
dédelgetni, elfeledni ...*

aztán — messze szállsz az égen,
 ott ragyog majd rám a képed,
 csókok is majd onnan éget,
 könnyem is hull, — ó, de mennyi! —
 ám te csak ragyogsz fehéren,
 mint egy bús tündérmesében,
 — sorsom el van döntve régen,
 engem is fogsz majd szeretni:
 csókolgatni, elfeledni . . .

D A L.

Repüljetek szívemből hozzám, búsongó vagyok.
 Mondjátok: elfeledtem, már van másik virágom . . .
 . . . Mondjátok: minden percben csak őt, csak őt kívánom.

Repüljetek szívemből hozzám, halk sóhajtások.
 Mondjátok: elfeledtem, azt sem tudom, ki lánya . . .
 . . . Mondjátok: sirba fekszem, ha egy nap úgy kívánja.

MŰVÉSZET.

Ó, Szellem, mély világ, hol ön talajt nem érhet,
 s köd rejti messze lent a végcél drága titkát,
 hol nincsen földi zaj, nincs ellentét, se végét,
 csak néma bölcsesség, hová az ész alig lát —

ó, szellem, mély világ, csak érted, érted élek!
 Sorsom tőlem vakon most jobbra-balra futhat:
 nem ingerelnék már a bűnök és erények,
 nem választom már szét a szépet és a rútát.

De hogyha messziről szüzen rámhull az álom,
 előttem gyöngyvirág, csillag, márvány világit,
 s vak zürzavar felett suhanva, úgy találok,
 hogy új összhangra vár a széttördelt világ itt:

akkor szívem kigyúl s a mindenségbe árad,
 érzem, hogy mesterként a szép alkotni készlet,
 lelkem leszáll hozzád s erőt talál tenálad,
 titokzatos világ, szent és örök Művészet!

ITT HAGYNÉK ÉN MINDENT.

*Itt hagynék én mindent, ha lehetne nyomban,
hogy vidéken éljek csendben, nyugalomban.*

*Kutno volna jó hely, mert ott régi házak,
csendes utcák vannak s fecskék is cikáznak.*

*Két szobácskánk lenne, mindkettő azur-kék:
sokat ülnék bennük és sokat aludnék.*

*Szinte látom: kakas ugrik a sövénynek —
szomszédaink vígak, jámborák, kövérek.*

*Este könnyű szívvel a kocsmába mennék:
bor mellett borús is, vidám is az emlék.*

*S mint akit a mámor egyre jobban bódít,
megkérdezném otthon: «Drágám, úgy-e, jó itt?»*

*Úgy-e, nem kell Varsó? Fény és lárma sem kell?
Kutnóban is élhet boldogan az ember!»*

*Nem szólnál, de látnám, hogy már minden untat —
kívülről hideg szél rázná ablakunkat . . .*

*S tudnám, hogy magadban így töprengsz: «E vedlett,
pocsék kis városkán ugyan mit szerethet?»*

Bardócz Árpád.